Fiul risipitor

Fiul risipitor

"Şi s-a ridicat şi a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său la văzut şi i sa făcut milă şi a alergat şi a căzut pe gâtul lui şi la sărutat mult." Luca 15.20

Avem o frumoasă imagine cu privire la iertare în această pildă din Luca 15. Putem vedea aici trei inimi diferite. Această pildă, de obicei numită „pilda fiului risipitor“, poate fi numită la fel de bine „pilda tatălui iubitor“ sau „pilda tatălui iertător“. Ea pune accentul mai degrabă pe harul tatălui, decât pe păcătoşenia fiului. Spre deosebire de păstorul şi de femeia din primele două pilde prezentate în capitol, tatăl nu a plecat să̆şi caute fiul, însă aducereaaminte de bunătatea lui a fost cea care la condus pe fiul său la pocăinţă şi, apoi, la iertare. Romani 2.4 ne spune că bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la pocăinţă. Această bunătate la adus înapoi acasă pe fiul răzvrătit.

Vedem deci trei aspecte distincte în această pildă. În versetele 1116 vedem răzvrătirea sa: el a plecat într-o ţară îndepărtată. Aceasta este o imagine a fiecăruia dintre noi, în starea noastră pierdută, de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Isaia 53.6 ne aminteşte că „noi toţi, ca nişte oi, neam rătăcit, neam întors fiecare la calea lui“. Apoi vedem pocăinţa lui: şia venit în fire (versetele 1719). În cele din urmă vedem bucuria lui, atunci când la întâlnit pe tatăl său (versetele 2024). Este interesant să vedem descrierea pe care tatăl o face cu privire la experienţa fiului său: fusese mort, iar acum era viu; fusese pierdut, iar acum era găsit. Aceasta este experienţa spirituală a oricărui păcătos care vine la Tatăl, prin credinţa în Isus Hristos (Ioan 5.24; Efeseni 2.110).

Există o singură cale pentru a veni la Tatăl, iar aceasta este prin credinţa în Isus Hristos. Tu te-ai întors acasă?

Mă voi ridica şi voi merge la tatăl meu şii voi spune: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi înaintea ta; şi nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fămă ca pe unul din argaţii tăi“. Luca 15.18,19

Există trei stări de inimă prezentate în această pildă. Este important pentru noi să înţelegem că, deşi ea reprezintă o frumoasă imagine a unui păcătos pierdut, apoi adus la Dumnezeu, totuşi acest tânăr nu a încetat niciodată să fie fiul tatălui său. Să privim la prima dintre aceste stări de inimă: pocăinţa.

Fiul risipitor a manifestat o inimă plină de pocăinţă atunci când şia venit în fire şi când sa hotărât să se întoarcă la tatăl său. Cuvântul „pocăinţă“ înseamnă „schimbarea gândirii“. Înseamnă să te pui de acord cu Dumnezeu şi să faci o întoarcere la o sută optzeci de grade a vieţii tale, întorcândute la El. Când inima noastră nu este în acord cu Domnul, indiferent din ce cauză, Duhul lui Dumnezeu va lucra în noi, convingândŭne de păcat şi stârnind în noi o dorinţă aprinsă de a ne pune în acord cu Dumnezeu şi cu oricine altcineva am putea fi în contradicţie. Este nevoie ca amândouă aceste relaţii să fie în ordine: pe verticală, cu Tatăl nostru; şi pe orizontală, unii cu alţii.

Fiul a recunoscut de bunăvoie faptul că, în mod egoist, păcătuise împotriva lui Dumnezeu şi apoi împotriva altor persoane (versetele 18 şi 19). Este nevoie ca cei credincioşi să se judece pe ei înşişi din scurt, după fiecare greşeală: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept să ne ierte păcatele noastre“ (1 Ioan 1.9).

În cele din urmă, fiul risipitor a recunoscut că nu merita nimic. El intenţiona să ceară îndurare, pentru a sluji ca rob, fără să se gândească la faptul că ar mai fi putut fi readus în poziţia de fiu pe care o avea înainte (versetul 21). Dacă Domnul şi Mântuitorul meu ia putut ierta pe cei care Lau răstignit pe cruce, dacă a putut să ierte toate păcatele mele, ce drept am eu să nul iert pe fratele meu, care mia greşit?

Pe când era el încă departe, tatăl său la văzut şi i sa făcut milă şi a alergat şi a căzut pe gâtul lui şi la sărutat mult ... Dar tatăl lea zis robilor săi: „Aduceţi haina cea mai bună şi îmbrăcaţil şi puneţii un inel în deget şi încălţăminte în picioare“. Luca 15.20,22

Am menţionat deja că există trei stări diferite de inimă prezentate în Luca 15. Am văzut inima plină de pocăinţă a fiului. Acum vom privi la inima plină de iertare a tatălui. În această pildă, tatăl este cel care reprezintă inima plină de iertare a lui Dumnezeu, ca răspuns la pocăinţa adevărată.

Tatăl nuşi pierduse deloc speranţa că fiul său se va pocăi şi că se va întoarce acasă. A stăruit în rugăciune şi a aşteptat cu răbdare ziua când avea săl vadă ivinduse la orizont. Dorinţa ca fiul său să fie restabilit nu sa stins niciodată în inima tatălui. A fost gata să se umilească şi să nu acţioneze aşa cum era obiceiul în acele zile, lăsânduşi fiul să vină în genunchi pentru a obţine iertare. Dimpotrivă, cu o bucurie spontană şi cu o dragoste fierbinte, el a alergat înaintea lui şi la îmbrăţişat. Iertarea a fost acordată cu bucurie, fiindcă şia dat seama de pocăinţa adevărată din inima fiului său, după care la restabilit în poziţia de fiu (versetul 22).

Tatăl a dat un ospăţ în cinstea reîntoarcerii fiului său, care până atunci se îndreptase întro direcţie greşită. Acest lucru afectase relaţia dintre ei şi întrerupsese părtăşia lor, însă acum fiul era viu şi împăcat cu tatăl său (versetele 23 şi 24). Aceasta este o imagine frumoasă a inimii pline de iertare a lui Dumnezeu. El este primul Căutător prezentat în Biblie (Geneza 3.8,9), iar acum, în Persoana Fiului Său, îi caută încă pe cei pierduţi (Luca 19.10). Dumnezeu este un Dumnezeu plin de dragoste, care aşteaptă cu răbdare săi restabilească pe cei care sunt departe de El. El aşteaptă; vrei să te întorci acum la El?

Şi fiul său mai mare era la câmp. Şi, când a venit şi sa apropiat de casă, a auzit muzică şi jocuri ... Dar el sa mâniat şi nu voia să intre; şi tatăl său a ieşit şil ruga să intre. Dar el, răspunzând, ia spus tatălui său: „Iată, eu de atâţia ani îţi slujesc şi niciodată nu ţiam călcat vreo poruncă; şi mie niciodată nu miai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei“. Luca 15.25,2830

Am privit la inima plină de pocăinţă a fiului risipitor şi la inima plină de iertare a tatălui. Acum vom privi la inima neiertătoare a fiului mai mare. Acesta nu a vrut deloc să accepte restabilirea şi primirea fratelui său mai tânăr. Avea inima rece faţă de el şi era indignat de faptul că tatăl său dorea să aibă relaţie cu un fiu care îl dezonorase atât de mult (versetul 28). Se gândea mai degrabă la pedeapsa care i sar fi cuvenit fratelui său, decât la schimbarea care intervenise în inima aceluia. Dorea ca fratele său să plătească pentru ceea ce făcuse. Nu avea îndurare şi nicio dorinţă de împăcare (versetul 28).

Fiul mai mare a pierdut prilejul de a se bucura şi de a sărbători, deoarece era preocupat cu sine şi cu simţămintele sale rănite. El nu cunoştea inima plină de dragoste a tatălui, care tânjea după restabilirea fiului mai tânăr. Dimpotrivă, el sa retras, plin de mânie şi de indignare, şi a refuzat să admită că ceea ce făcea îi provoca la fel de multă durere tatălui său ca starea de mai înainte a fiului mai tânăr.

Refuzul de a ierta trădează o inimă răzvrătită şi încăpăţânată, care nu sa adăpat din izvorul harului, al îndurării şi al iertării lui Dumnezeu. Refuzul nostru de ai iubi pe cei care neau făcut rău demonstrează cât de puţin am înţeles dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Trebuie să iert aşa cum ma iertat El şi trebuie să iubesc aşa cum ma iubit El – orice măsură mai mică de atât este nepotrivită.

clickbible.org